

Právní úprava různých možností nuceného ukončení účasti menšinových akcionářů v akciové společnosti je skutečně široká a pestrá. Některé formy nuceného ukončení se nám mohou jevit z nestranného objektivního pohledu třetích osob zcela oprávněné a jiné jsou naopak zdrojem četných otázek a rozporuplných pocitů.

Evropská právní úprava výkupu účastnických cenných papírů představuje zásadní zvrat ve vývoji akciového práva. Bohužel díky ne příliš povedenému promítnutí evropské směrnice do českého práva představuje institut práva výkupu účastnických cenných papírů pro české akcionáře a zasvěcené pozorovatele zvrat přímo radikální. Snad žádný předchozí zásah do obchodního zákoníku nevrhl na náš legislativní orgán stín tak nízké kvality jakož i odborné a věcné neznalosti. Ze strany odborné veřejnosti jsou vytýkány nejen nejednotnost a nedůslednost, ale též zmatenost, legislativně-technické vady a nedomyšlené formulace zásadního významu.

Již na první pohled je zřejmé, že výše popsané způsoby určení přiměřené a spravedlivé ceny jako náhrady za vykoupené účastnické cenné papíry není nejvhodnější a je při něm zvýhodněn hlavní akcionář. Novela zákona, která by obsahovala vydařenější harmonizaci s právem Evropských společenství a změnu právní úpravy, nejen co se týče přesných normativních definic a jasného vymezení veškerých procesních náležitostí ale i samotných podmínek týkajících se výkupu účastnických cenných papírů, by byla velice vítána.